

Han havde genkendt Stemmen og slog sig for Panden.

„Til Helvede! ... Fru Bathseba!“

Han var endnu ikke kommen op af Stolen, da Fru Merck stod i Døren til Atelieret.

„Jeg tænkte det nok! Hvorfor nægter du dig hjemme? Kommer jeg maaske til Ulejlighed?“

„Unægtelig! Jeg venter hvert Øjeblik Oberst Mynster og hans Frue. Obersten skal sidde for mig for sidste Gang. Jeg er altsaa desværre optaget.“

Hun gennemlyne ham med sine mørke Øjne uden at svare, gik derpaa hen og satte sig i Sofaen. Hænderne beholdt hun i sin Muffe. Heller ikke løftede hun Sløret.

„Maa jeg be' om en Forklaring,“ sagde hun tilsidst. „Du sender mig det ene Afbud efter det andet. I Telefonen kan jeg heller ikke træffe dig. Skønt jeg ringer op paa de aftalte Tider, er det din næsvise Husholderske, der svarer mig. Hvad er Meningen?“

„Kære, jeg skrev det jo! Jeg har saa meget om Ørene i disse Dage. Jeg har faaet nye Bestillinger og maa se at faa de gamle fra Haanden i en Fart.“

„Du har dog Tid til at spasere med Frk. Abildgaard. Du skal ikke prøve paa at nægte det. Jeg har selv set jer. — Vil du sige mig oprigtig, skal du giftes med hende? For i saa Fald vil jeg respektere Forholdet.“

Karsten From blev højtrød op til Haaret som en Konfirmand.

„Aa, Snak! Hvor falder du paa det? Det er der ikke Spor af Tale om.“

„Naa — Tale om det er der nu. Jeg har allerede hørt flere forsikre det for ganske bestemt.“

„Paa Æresord — der er ikke det mindste om det.“

Fru Mercks Ansigt klarede op. Hun løftede nu ogsaa Sløret. Smilende lænede hun sig tilbage mod Sofaryggen og klappede med Haanden paa Pladsen ved sin Side.

„Sæt dig lidt herhen! Nu vil vi snakke fornuftigt. Vi er dog vel ikke Uvenner?“